

blive betragtet som alene tilhørende Kongeriget, men den vil sandsynligviis kun med $\frac{2}{5}$ komme til at tilhøre Kongeriget (Hør!), ialtsald vil den betragtes som en Beholdning, Kongeriget slet ikke har nogen nærmere Ret til at tilegne sig end alle de andre Landsdele, uagtet den tildeels udelukkende er opsamlet ved Overskuddet af Kongerigets særskilte Indtægter over dets særskilte Udgifter. Der kan indtræde et endnu uheldigere Tilfælde, naar der nemlig skeer en eller anden væsentlig Forstyrrelse, saa at der behøves et betydeligt Tilskud til Statens almindelige Udgifter, naar der f. Ex. indtræder en Krig eller noget lignende; kan da Nogen af os noget Dieblif tvivle om, at denne Kassebeholdning uden videre vil blive brugt som alene tilhørende Staten i det Hele, og at der vil blive disponeret over den alene til Fordeel for Staten (Hør!), saa at altsaa Kongeriget paa ingen mulig Maade vil faae nogen større Andeel deraf end netop $\frac{2}{5}$, om ogsaa Delingsforholdet kunde vise, at vi havde en større Adkomst dertil. Naar et saadant Tidspunkt skulde indtræde, og Regjeringen forinden enten ved sin absolute Magt eller i Forbindelse med lovgivende Forsamlinger i de andre Landsdele skulde have udtømt disse Landsdeles finansielle Kræfter, saa er det dog virkelig aabenbart, at vor Sparommelighed ikke eller idetmindste kun for en ringe Deel vil komme os tilgode, men derimod vil komme de andre Landsdele tilgode. Finantsministeren har efter min Opfattelse tildeels Ret, naar han modsiges, hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ide Valgkreds (Monrad), at en Finantsminister og en Krigsminister skulde indirecte igjennem Hertugdømmerne kunne tage fra Kongeriget Midler til at bestride Udgifter, der ere nægtede af Rigsdagen; dette kunne de, saalænge Sagerne gaae aldeles regelmæssigt, ikke gjøre; thi de kunne ikke tage af denne fælles Kassebeholdning, men de kunne derimod blive ved at tage af de særlige Indtægter for disse Landsdele, og derved udtømme deres Beholdninger, saaledes at disse Statsdele, naar der indtræder en Crisis, aldeles ikke ville være istand til at yde deres Bidrag til at bestride Udgifterne ved denne, der saaledes i finantiel Henseende vil,

ligesom tidligere, komme til at gaae ud over Kongeriget. Af disse forskellige Grunde troer jeg virkelig, at der er aldeles overveiende Anledning for det ærede Thing til at gaae ind paa et af de Forslag, der ere stillede af flere andre Medlemmer i Forbindelse med mig. —

Finantsministeren: Jeg troer virkelig ikke, at man ved at berømme denne Paragraphs Hensigtsmæssighed eller U hensigtsmæssighed behøver at gaae ud fra saadanne Forudsætninger som dem, der af den sidste ærede Taler bleve antydede, at man nemlig ved at supplere de her af Rigsdagen bevilgede Budgetter af de andre Statsdeles Intrader efterhaanden skulde undmarve disse Landsdele saaledes, at de blive ude af Stand til at yde deres Bidrag til de fælles Udgifter. Det troer jeg virkelig ikke kan være et Argument, som kan være af nogen Betydning (En Stemme: Hvorfor ikke?), og jeg skal derfor trostigt assee derfra. Jeg troer virkelig heller ikke, at det er noget væsentligt Argument, naar den ærede Rigsdagsmand forudsætter, at der kunde møde et Krigstilfælde, og at da de Beholdninger, som maatte være tilstede i Kassen, først vilde blive brugte; det kom i saa Fald det Hele, og ikke Kongeriget Danmark særligt, tilgode. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at selv, dersom der indtræder Krig, skal man dog have Rigsdagens Samtykke til at bruge de Resourcer, der findes, og hvis man da fandt, at disse Beholdninger, skjøndt Kongeriget Danmark maatte have et større Krav derpaa end nogen af de andre Statsdele, dog skulde anvendes til hele Monarchiets Bedste, saa troer jeg ikke, deri var noget Argument, som nu skulde bevæge os til at optage denne § 30, thi Rigsdagen maatte jo vel vide, hvad den i dette Tilfælde gjorde; hvis den fandt, at den ikke burde bruges til dette Niemed, saa kunde den jo nægte sit Samtykke, og vi vide jo Alle, hvad Følgen bliver, naar Rigsdagen nægter en Udgift.

Det forholder sig ikke saaledes, at jeg her forud skulde have begjært en Pengebevilling til Fordeel for Hertugdømmerne; det er der slet ikke Tale om. Skal der være Spørgsmaal om Anvendelsen af det fremmede Ord, som den ærede Rigsdagsmand først betjente sig af,